

man vil sætte disse Aktier til, og brugt den gamle Praksis. Men vil man nu endelig have konstateret dette Tab — jeg gentager, jeg indser ikke rigtig, til hvilken Nytte —, kan jeg dog i alt Fald ikke se, at der er Spor af sund Sans i at ville henregne en Udgift af den Art til Driftsudgifter. Det maatte jo dog under alle Omstændigheder efter almindelig Opfattelse blive en Formueudgift. Det er jo alt under Forudsætning af, at det virkelig vil vise sig, at der paa dette Punkt bliver en betydelig Udgift — en Udgift, der er skabt under ganske særlige Forhold, ganske paa samme Maade, som man har tilsvarende Udgifter til de sønderjydske Forhold. Alt i alt forekommer det mig altsaa, at den højtærede Finansminister burde have holdt dette Punkt udenfor, og selv om han havde gjort det, synes jeg i og for sig, at Resultatet endda ikke er saa alt for godt, saa han maatte kunne have ladet sig nøje med at kunne konstatere det Resultat, som Statsregnskabet gjort op efter de gamle Regler viser. Naar Resultatet er blevet efter mit Skøn mindre godt end ventet, har det, ligeledes efter mit Skøn, afgjort ikke sin Grund i, at Indtægterne har svigtet. Det har derimod sin Grund i, at Udgiftsfor-skellen paa Statsregnskabet, Finanslov og Tillægsbevillingslov, som man jo altid regner med, og som man navnlig gerne i de senere Aar har haft Lov til at regne med, er blevet meget væsentlig mindre end tidligere, og det er til en vis Grad beklageligt, idet man altsaa ellers vilde have nærmet sig Balancen ulige mere. Men det viser ogsaa paa den anden Side, at man allerede i Ministeriet Neergaards Levetid bevægede sig stærkt henimod, at Finanslov og Tillægsbevillingslov tilsammenlagt gav saa nogenlunde det rigtige Billede af, hvorledes Statsregnskabet vilde komme til at se ud.

Det forholdsvist daarlige Resultat skyldes dels Formueparagraffen, § 26, dels og i ganske særlig Grad, at Besparelserne paa den absolutte Udgift til Anlæg af forskellig Art er blevet ikke saa meget mindre end paa Finanslov og Tillægsbevillingslov tilsammen, som man havde ventet. Om man nu herfra kan slutte med Rette, at saa er der altsaa gennem Statsregnskabet konstateret et ikke ubetydeligt Underskud, vil jo være ikke saa lidt af en Skønssag. Den tidligere Finansminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har, naar man drøftede disse Forhold, Gang paa Gang hævdet, og naturligvis med en vis Ret, at det var et for stort Forlangende at kræve Balance i den Forstand, at Aarets Drift

skulde bære Udgifterne til betydelige Jernbaneanlæg og andre Anlæg. Om nu denne Opfattelse er rigtig eller ikke, har det i alt Fald tidligere været meget svært at bevise, idet det — jeg befrygter, at man slet ikke kommer ud af det Forhold ved den nye Form for Statsregnskab — vilde være ganske urimeligt at erklære sig tilfreds med at have Balance paa de almindelige Driftsparagraffer, 1—25, idet det var klart for enhver, der havde beskæftiget sig noget videre med Finansloven, at der paa § 26 tidligere fandtes en Række Udgifter, som retteligen hørte hjemme paa Driften, og ligeledes var det klart for de fleste, at med Hensyn til Afskrivninger specielt fandtes der alt for smaa Beløb paa Driftsbudgettet, og at følgelig dette at faa Balance alene paa Driftsbudgettet var et alt for ringe Forlangende. Nu er Regnskabsopstillingen jo forandret, og hvis jeg forstaaer dette rigtigt, skulde Forholdet nu være det, at naar Driftsparagrafferne viser Balance, har man virkelig Balance, og saa har man ikke Ret til at stille større Krav. Er denne min Opfattelse rigtig, har det i ganske særlig Grad sin Interesse at betragte det Statsregnskab, som den højtærede Finansminister har udfærdiget paa tilsvarende Grundlag som det, der i Fremtiden skal anvendes, altsaa et Driftsregnskab omfattende den Periode, hvorfor Statsregnskabet gælder. Men dette Regnskab opgjort paa denne Maade viser jo Balance, idet jeg stadigvæk maa hævde, at der ikke er sund Sans i i denne Forbindelse at medregne de 40 Mill. Kr. Landmandsbankaktier, saa jeg synes, hvor næsten tragikomisk det end kan lyde, at den højtærede Finansminister fører Bevis for, at der er Balance paa Statsregnskabet, og tillige for, at efter hans Skøn de Udtalelser, som den tidligere Finansminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte, gaaende ud paa, at det var for stort et Krav at forlange, at § 26 skulde bæres af Driften, var rigtige.

Jeg skal senere komme lidt tilbage til den nye Regnskabsopstilling. Jeg maa imidlertid straks sige, at jeg ikke mener, at den nye Opstilling er af en saadan Art, at man kan være tilfreds, naar blot Driftsparagrafferne viser Balance. Men, som sagt, har jeg ikke misforstaaet det, betragter den højtærede Finansminister Stillingen saaledes, at dette er et tilstrækkeligt Maal at naa, for er det ikke det, forstaaer jeg ærlig talt ikke den nye Deling mellem Driftsparagraffer og Formueparagraffer. Hvis vi vedblivende skal kombinere disse to Ting, for ved en Sammenlægning at skønne over, om der nu virkelig er Balance, er vi jo lige vidt. Skulde dette være